

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **E. K.**
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

za účasti: **S. K.**
zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2024, č. j. CPR-36122-2/ČJ-2023-930310-V223,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie,

- oddělení pobytových agend (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) rozhodnutím ze dne 15. 8. 2023, č. j. KRPB-90565-66/ČJ-2022-050026 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), uložila žalobci povinnost opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), nejpozději do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
2. Vydání rozhodnutí předcházelo to, že žalobce se dne 22. 8. 2022 dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně z důvodu „řešení své pobytové situace“. Správní orgán I. stupně na základě zjištěných skutečností vydal dne 11. 11. 2022 rozhodnutí, kterým žalobci uložil správní vyhoštění, neboť dospěl k názoru, že žalobce pobýval v období od 31. 7. 2022 do 22. 8. 2022 na území České republiky (dále jen „ČR“) bez platného pobytového oprávnění (žalobce totiž po uplynutí doby k vycestování z území členských států Evropské unie stanovené dřívějším rozhodnutím ze dne 3. 5. 2022, č.j. KRPB-101519-40/ČJ-2019-050026, území ČR neopustil). Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo k odvolání žalobce odvolacím orgánem zrušeno a vráceno prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení, který je rozhodnutím ze dne 15. 8. 2023 překvalifikoval dle § 50a odst. 5 zákona o pobytu cizinců na řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, neboť správní orgán I. stupně dospěl k názoru, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Namítal nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „*Úmluva*“), neboť omezení práva na rodinný a soukromý život musí splňovat tzv. třístupňový test. Odkázal v tomto směru na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Berrehab proti Nizozemsku a Boughanemi proti Francii. Dále poukázal na svou 15letou pobytovou historii na území ČR, plnou integraci a vytvoření četných vazeb na zdejším území. Dle jeho přesvědčení jsou jeho rodiče rodinnými příslušníky občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o azylu a jelikož Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek kasační stížnosti ve věci zamítnutí jejich žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, má žalobce za to, že jim svědčí fikce pobytu ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců. Právě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v případě jeho rodičů je dle žalobce novou skutečností, kterou nemohl uplatnit v původním řízení. Má za to, že v jeho případě jsou tak splněny podmínky pro zastavení řízení.
4. Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 1. 2024, č. j. CPR-36122-2/ČJ-2023-930310-V223 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) zamítl odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“).
6. Namítl, že napadené i prvostupňové rozhodnutí je zatíženo vadou nezákonnosti neboť oba správní orgány nesprávně a nedostatečně posoudily otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků, kterou jsou správní orgány podle § 174a zákona o pobytu cizinců, resp. přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy povinny posuzovat. Žalovaný nezákonné prvostupňové

rozhodnutí aproboval, aniž by odstranil jeho vady. Žalovaný dále chybně posoudil vliv v odvolání namítané nové skutečnosti, která dle názoru žalobce zakládá důvod pro zrušení a zastavení předmětného řízení, tedy konkrétně skutečnosti, že kasační stížnosti jeho rodičů (vedené pod sp. zn. 1 Azs 106/2023) ve věci žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, byl rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2023 přiznán odkladný účinek. Napadené rozhodnutí pak současně trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné vypořádání se s námitkami žalobce uvedenými v jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

7. Žalobce se domnívá, že v jeho případě nastaly opět nové skutečnosti, které nemohl dříve v řízení uplatnit a které zakládají důvod pro zrušení a zastavení předmětného řízení. Zprvce, že výše uvedené kasační stížnosti jeho rodičů bylo ze strany Nejvyššího správního soudu vyhověno a oběma rodičům v souvislosti s následným vrácením zrušeného rozhodnutí k novému projednání svědčí fikce oprávněnosti pobytu ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců. Zadruhé, že v souvislosti s tímto bylo všem ostatním členům jeho rodiny vedené řízení o povinnosti opustit území rozhodnutím ze dne 18. 1. 2024 zastaveno. Žalovaný tak pochybil, když v jeho případě nerozhodl obdobným způsobem jako v případě jeho tří sester.
8. Žalobce je pevně přesvědčen, že nejen uložení původního správního vyhoštění, nýbrž i uložení povinnosti opustit území, je zcela zjevně nepřiměřené. Zopakoval, že žije na území ČR již od roku 2007, kdy se svou rodinou přicestoval. Strávil zde značnou část svého dětství a dospívání, je plně integrován a navyklý na české prostředí a kulturu. Absolvoval zde povinnou školní docházku v českém jazyce, kterým plynne hovoří, na rozdíl od turečtiny, kterou používá zcela minimálně. Má zde veškeré sociální kontakty, včetně všech členů rodiny a přátel, rodina má na území ČR rovněž zdroj obživy (tj. vazby ekonomické). Naproti tomu v Turecku již nemá žádné relevantní vazby, s příbuznými, kteří tam žijí, se pravidelně nevidá.
9. Domnívá se, že v současné době není možné po něm požadovat, aby, byť na přechodnou dobu vycestoval na území státu původu, aniž by tak bylo zásadním způsobem zasaženo do základních lidských práv a svobod jeho i ostatních členů jeho rodiny. Vycestování některých členů rodiny společně s ním (případně pak všech) nepřichází v úvahu. Jeho rodiče v současné době pobývají na území ČR na základě fikce pobytového oprávnění (otec žalobce je toho času ve vazbě), tedy řádně a v souladu se zákonem. Rovněž jsou účastníky řízení o žádostech o přechodný pobyt, které je nyní ve fázi opětovného rozhodování správního orgánu I. stupně. Vzhledem k úspěšné kasační stížnosti mají důvod se domnívat, že jejich žádosti budou úspěšné. Na pobytovou situaci rodičů jsou pak navázány případy jeho sester, které jsou vzhledem ke svému věku a u dvou starších také pokračujícímu studiu na území, na rodičích doposud plně závislé. Z těchto důvodů bylo sestřám žalobce rozhodnutími ze dne 18. 1. 2024 zastaveno řízení o povinnosti opustit území.
10. Za výše popsaného stavu by byl žalobce nucen vycestovat z ČR sám, což by znamenalo nejen nepřijatelné odloučení od jeho rodiny, nýbrž také vystavení se nebezpečí materiální nouze. S příbuznými žijícími na území Turecka se nevidá, nemůže tak z jejich strany automaticky počítat s jakoukoliv pomocí, ani s poskytnutím ubytování. Z důvodu nepoužívání tureckého jazyka by mohl mít komplikace i s hledáním zaměstnání. Poukázal na zájem jeho nezletilé sestry Jasmine, jako zájem dítěte ve smyslu Úmluvy o právech dítěte (a jejích článků 3 a 9), kterou je Česká republika rovněž vázána. Má za to, že k řádnému a vyčerpávajícímu posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí ze strany správních orgánů

nedošlo. Napadené rozhodnutí tak považuje za nepřezkoumatelné z důvodu nepřiměřenosti rozhodnutí vůči jeho nezletilé sestře J., která má s ním mimo jiné vzhledem k dlouholetému sdílení společné domácnosti a podílení se na její výchově velmi blízký vztah. Odkázal v tomto směru na směrnici Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny.

11. Žalobce opětovně namítl rozpor napadeného rozhodnutí (stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně) s článkem 8 Úmluvy. Uvedl, že dle odstavce prvního citovaného článku má každý právo na soukromý a rodinný život. Podle odst. 2 téhož článku *„Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných“*. Namítl, že dle Evropského soudu pro lidská práva ke každému omezení práva na soukromý a rodinný život může dojít toliko za splnění tzv. třístupňového testu. Státní opatření vedoucí k nucenému vycestování cizince může být ve světle čl. 8 Úmluvy ospravedlněno toliko v případě, že se jedná o (1) opatření založené a uskutečněné na podkladě zákonné normy, (2) cíl uvedeného opatření musí spadat pod jednu z taxativních kategorií uvedených v čl. 8 odst. 2 Úmluvy a (3) uvedené opatření musí být současně nezbytné v demokratické společnosti.
12. Domnívá se, že třístupňový test v jeho případě nebyl proveden řádně. Přestože uložené opatření má oporu v zákoně, žalobce nesouhlasí s podřazením jeho případu pod pojem „veřejné bezpečnosti“. Poukázal na to, že za dobu pobytu na území neměl problémy se zákonem, nebyl trestán a nepodílel se na žádné trestné činnosti. Mínil, že jeho jednání vykazuje nízkou společenskou škodlivost, na území setrval neoprávněně pouhých 22 dní a dobrovolně se dostavil na pracoviště správního orgánu k řešení své pobytové situace, kterou vždy aktivně řešil. Jeho jednáním navíc nevznikla jakákoliv újma. Je přesvědčen, že onen „zájem státu“, o kterém žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí hovoří, by měl být vždy poměřován vzhledem k zájmu na zachování základních práv a svobod cizince. K takovému poměření nedošlo, žalovaný se nevyjádřil k tomu, z jakých důvodů by měl tento veřejný zájem převážet. Je rovněž přesvědčen, že opatření nelze považovat za nezbytné v demokratické společnosti.
13. Žalobce se nemůže ztotožnit ani se závěrem žalovaného, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve věci žádosti o přechodný pobyt jeho rodičů nemůže ovlivnit předmětné řízení. Poukázal na výše avizované nové skutečnosti – zastavení vedených řízení o povinnosti opustit území ve věcech členů jeho rodiny v souvislosti s vyhověním kasační stížnosti ve věci přechodného pobytu jeho rodičů. Upozornil na podobnost své situace se situací své sestry B., která je pouze o 3 roky mladší. Žalobce sice již nestuduje, je však stále v mnoha směrech závislý na své rodině (rodičích a bratru R.). Má za to, že žalovaný pochybil, když předmětné řízení v jeho případě rovněž nezastavil.
14. Žalobce k poznámce žalovaného, že je již zletilou osobou plně zodpovědnou za své jednání ohledně neoprávněného pobytu na území ČR a je tedy na něm, aby si zajistil legální pobyt a svým protiprávním jednáním si nepřitěžoval, namítl, že na jeho současnou situaci nelze nahlížet izolovaně bez hlubšího posouzení jeho pobytové historie a pobytové historie jeho rodiny. Na území ČR přicestoval v době, kdy nebyl schopen reálně rozhodovat o své pobytové situaci a jejím řešení. Domnívá se, že rozhodnutí jeho rodičů by mu tak neměla být přisuzována k tíži. Česká republika je jediné prostředí, které zná a ve kterém se

orientuje, k Turecku a jeho kulturnímu prostředí již nemá téměř žádné vazby. ČR považuje za svůj domov a k zajištění legálního pobytu na území podniká veškeré možné kroky a vynakládá nemalé úsilí. Jeho možnosti jsou však vzhledem k právní úpravě pobytu cizinců značně omezené. Poukázal na složitost své situace, do které se dostal nikoliv vlastní vinou a její nezáviděníhodnost. Má za to, že individuální skutkové okolnosti jeho případu jsou lidsky pochopitelné. Zdvořile žádá soud, aby k nim přihlédl.

15. Závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal mu náhradu nákladů řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobní námitky jsou shodné s námitkami odvolacími vůči prvostupňovému rozhodnutí, s nimiž se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, a na které tak zcela odkazuje. Uvedl, že v rámci předmětného řízení byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce a zohledněny skutečnosti týkající se rodinných vazeb žalobce na území ČR.
17. K námitce odlišného přístupu oproti sestrám žalobce žalovaný konstatoval, že žalobce si de facto odpověděl, když sám uvedl, že důvodem pro zastavení řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské unie sestrám žalobce bylo zohlednění jejich věku, studia a zejména skutečnosti, že jsou zcela závislé na rodičích. Naopak žalobce již vzhledem ke svému věku a ukončení studia tato kritéria nesplňuje, neboť je osobou dospělou, která je schopna se o sebe postarat sama. K délce pobytu žalobce na území ČR žalovaný souhlasí s žalobcem v tom, že představuje významnou část jeho života, upozornil však, že převážnou část svého života byl žalobce v postavení neoprávněně pobývajícího cizince, kdy v průběhu této doby byl několikrát povinen opustit území ČR (potažmo Evropské unie). Tuto povinnost žalobce nerespektoval a opakovaně se „dobrovolně dostavoval řešit svůj neoprávněný pobyt“ pár dnů poté, co mu uplynula stanovená lhůta k vycestování. Jeho pobyt na území ČR tak byl založen pouze na základě opakovaných řízení řešících jeho opakovaný neoprávněný pobyt s následným využitím všech řádných i mimořádných opravných prostředků. Připomněl, že již v minulosti byla žalobci vydána pravomocná rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR (potažmo Evropské unie), která byla podrobena soudnímu řízení nejen u Krajského soudu v Hradci Králové, ale také u Nejvyššího správního soudu, přičemž nebyla těmito soudy shledána v rozporu s právními předpisy a nebyla rovněž shledána jako nepřiměřená k zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Žalobce tak nerespektoval ani rozsudky moci soudní.
18. K nezletilé sestře J. žalovaný uvedl, že péče a výchova je jednou z hlavních povinností rodičů, nikoli sourozenců. Zohlednění nejlepšího zájmu dítěte ve vztahu sestra – bratr, je tak dle žalovaného v rámci posouzení dopadů přiměřenosti napadeného rozhodnutí irelevantní. Sdílení společné domácnosti a podílení se na výchově není skutečností, která by představovala nenahraditelnou roli žalobce v rodině, a která by odůvodňovala naprostou nezbytnost přítomnosti žalobce na území ČR. Dočasným odloučením mezi sourozenci nejsou porušena práva dítěte dle Úmluvy o právech dítěte, ani dle směrnice Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodin, na které žalobce odkazuje.
19. K námitce obtížnosti reintegrace žalobce do turecké společnosti z důvodu nepoužívání

tureckého jazyka žalovaný uvedl, že minimálně při komunikaci s rodiči musí žalobce používat turecký jazyk (z úřední činnosti je žalovanému totiž známo, že v rámci svých řízení požadovali rodiče žalobce tlumočníka do tureckého jazyka z důvodu neovládání českého jazyka). Žalobce měl dle žalovaného dostatek času obtížnosti reintegrace do turecké společnosti řešit, neboť mu opakovaně byla uložena povinnost opustit území ČR (potažmo Evropské unie).

20. Žalovaný je přesvědčen, že v řízení postupoval v souladu se zákony i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Ústní jednání

21. Při jednání dne 20. 6. 2024, z něhož se žalovaný omluvil, zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby a shrnul žalobní body. Zdůraznil, že oba správní orgány nedostatečně posoudily nepřiměřenost rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a v rozporu s čl. 8 Úmluvy a nedostatečně posoudily žalobcem uváděné nové skutečnosti. Dovolává se toho, aby správní orgány uvedené řízení zastavily, tak jako to učinily v případě sester žalobce. V závěrečném návrhu zástupce žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Usnesením ze dne 18. 3. 2024 soud nepřiznal žalobě odkladný účinek.
23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, kterými je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Skutkový stav věci

24. Žalobce se dne 22. 8. 2022 dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně z důvodu řešení své pobytové situace (neoprávněného pobytu). Lustrací v policejních evidencích bylo zjištěno, že žalobci byla vydána dvě rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR (dne 23. 5. 2018 a dne 23. 8. 2019) a jedno rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie (dne 3. 5. 2022, které nabylo právní moci dne 30. 6. 2022). Žalobce tak byl povinen ve lhůtě do 30 dnů od poslední jmenovaného rozhodnutí, tj. do 30. 7. 2022, opustit území členských států Evropské unie, což neučinil. Správní orgán I. stupně na základě takto zjištěných skutečností vydal dne 11. 11. 2022 rozhodnutí č.j. KRP-90565-31/ČJ-2022-050026, kterým žalobci uložil správní vyhoštění, neboť dospěl k názoru, že pobýval v období mezi 31. 7. 2022 a 22. 8. 2022 na území bez platného pobytového oprávnění. Toto rozhodnutí správní orgán I. stupně posléze překvalifikoval dle § 50a odst. 5 zákona o pobytu cizinců na řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, neboť (poté, co bylo rozhodnutí o správním vyhoštění odvolacím orgánem dne 12. 4. 2023 zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení) dospěl k názoru, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. Dne 15. 8. 2023 tak bylo vydáno další rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit

území členských států Evropské unie. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání (viz bod 3 tohoto rozsudku). Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

25. Krajský soud konstatuje, že skutkový stav věci a pobytová historie žalobce na území ČR včetně všech rozhodnutí správních orgánů o povinnosti opustit území, rozhodnutí krajského soudu a Nejvyššího správního soudu (žaloby i kasační stížnost byly zamítnuty), je účastníkům dobře znám, proto si dovoluje odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 3-4), kde je provedena rekapitulace uvedeného stavu, který není mezi účastníky sporný. Na území ČR z důvodu různých řízení o povolení k pobytu v různých stádiích řízení pobývají oba rodiče žalobce, sestry žalobce H. K., B. K., a nezl. J. K. a dále bratr žalobce R. K., který dne 14. 1. 2019 nabyl občanství České republiky. Otec žalobce a bratr R. v současné době pobývají ve vazbě (vedl žalobce v žalobě).
26. Rovněž je vhodné zmínit, že dne 30. 1. 2019 podal žalobce žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť hodlal na území ČR pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce s občanem EU, a to se svým bratrem R., který nabyl občanství ČR. Správní orgány jeho žádost zamítly s tím, že žalobce je sice bratrem, a je tedy příbuzným občana EU neuvedeným v odst. 1, avšak neprokázal splnění žádné další podmínky uvedené v odst. 2, tedy že s občanem EU před vstupem na území ČR žil ve společné domácnosti, že je občanem EU vyživován, nebo že se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat. Žalobu podanou v této věci vedenou pod sp. zn. 30 A 94/2019 zdejší soud zamítl. Kasační stížnost žalobce proti rozhodnutí krajského soudu zamítl Nejvyšší správní soud rozhodnutím ze dne 20. 1. 2023, č. j. 3 Azs 83/2021-69.
27. Napadené rozhodnutí je již čtvrtým rozhodnutím ve věci nelegálního pobytu žalobce na území ČR s uložením povinnosti opustit území ČR (potažmo Evropské unie).

Právní posouzení

28. Krajský soud se nejdříve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Pouze je-li rozhodnutí přezkoumatelné, může soud přistoupit k věcnému hodnocení uplatněných námitek.
29. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při jejich posuzování, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č.j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, či ze dne 21. 5. 2015, č.j. 7 Afs 69/2015-45). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat

(např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č.j. 8 Afs 267/2017-38). Správní orgány a soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci účastníka a tu obsáhle vyvracet. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).

30. Všechny žalobní námitky uplatnil žalobce již v odvolacím řízení a dle názoru krajského soudu se s nimi žalovaný dostatečně a přesvědčivě vypořádal v napadeném rozhodnutí (strany 5 – 8). S uvedenou argumentací krajský soud souhlasí a v tomto směru na odůvodnění napadeného rozhodnutí přiměřeně odkazuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, podle kterého: *„Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*
31. Obě správní rozhodnutí jsou řádně odůvodněná a žádné z nich netrpí takovými vadami, aby bylo možné učinit závěr o jejich nepřezkoumatelnosti. Ostatně již jenom skutečnost, že žalobce se závěry žalovaného obsáhle polemizuje, je důkazem o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že žalovaný nezhodnotil zjištěné okolnosti dle představ žalobce, nezakládá nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.
32. Krajský soud přistoupil k věcnému posouzení žalobcem uplatněných námitek. Předmětem projednávané věci je rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena povinnost opustit území České republiky. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
33. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
34. Povinnost posoudit přiměřenost vydaného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do rodinného a soukromého života je výrazem základního práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy. Žalobce svou stěžejní námitkou týkající se nesprávného a nedostatečného posouzení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života jeho a jeho rodinných příslušníků ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců namítá i nezákonnost napadeného rozhodnutí.
35. Krajský soud konstatuje, že většinu obdobně formulovaných žalobních námitek uplatnil žalobce již v řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 29 A 5/2022. Žaloba proti

předchozímu rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2022, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí ze dne 3. 5. 2022 o uložení povinnosti žalobci opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30. 3. 2023 zamítnuta. Krajský soud se v citovaném rozsudku velmi podrobně zabýval otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců i ve smyslu čl. 8 Úmluvy poukazem na recentní judikaturu k předmětné otázce (viz body 20 a 24 rozsudku), kde uvedl: „*Povinnost posoudit přiměřenost vydaného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do rodinného a soukromého života je výrazem základního práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy. Podle judikatury ESLP se v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délka pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existence nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historie“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povaha a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, §§ 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Zároveň však platí, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je ve své podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajícího na území České republiky. Na rozdíl od správního vyhoštění nejsou tímto opatřením stanovena žádná negativní omezení do budoucna. Dopad povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života je tak výrazně méně intenzivní. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 – 35, samotná existence rodinných vazeb cizince na území České republiky neznámá, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo zásah do jeho soukromého a rodinného života, který by byl svou intenzitou nepřiměřený. Nepřiměřenost zásahu do této sféry bude zpravidla shledána jen ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly „naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR. Zároveň však platí, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je ve své podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajícího na území České republiky. Na rozdíl od správního vyhoštění nejsou tímto opatřením stanovena žádná negativní omezení do budoucna. Dopad povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života je tak výrazně méně intenzivní. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 – 35, samotná existence rodinných vazeb cizince na území České republiky neznámá, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo zásah do jeho soukromého a rodinného života, který by byl svou intenzitou nepřiměřený. Nepřiměřenost zásahu do této sféry bude zpravidla shledána jen ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly „naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR“.* Vzhledem k podobnosti skutkové a právní situace žalobce a obdobným námitkám vzneseným i v tomto řízení (typově stejné rozhodnutí), krajský soud nemá důvod se od uvedeného posouzení, s nímž souhlasí, odchýlit, a proto na ně přiměřeně rovněž odkazuje.

36. Krajský soud opakuje, že žalobci byla již třikrát uložena povinnost opustit území ČR (potažmo Evropské unie), kterou ani v jenom případě nerespektoval. Žalobce se vždy, jak sám uvádí „dobrovolně dostavil ke správním orgánům“ (vždy pár dnů – nyní za tři týdny – po uplynutí lhůty k vycestování), aby „vyřešil svou pobytovou situaci“. Stejně jako v předchozích případech i v nyní projednávané věci není pochyb o tom, že žalobce po

uplynutí lhůty k vycestování (30. 7. 2022) pobýval na území ČR od 31. 7. 2022 do 22. 8. 2022 neoprávněně. Lze souhlasit se žalovaným, že pobyt žalobce na území ČR (ač žalobce setrvale poukazuje na jeho dlouhodobost) byl založen pouze na základě opakovaných řízení řešících jeho opakovaný neoprávněný pobyt s následným využitím všech řádných a mimořádných opravných prostředků.

37. Krajský soud konstatuje, že přiměřeností rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců se prvostupňový orgán podrobně zabýval na str. 5 až 9 svého rozhodnutí, kdy mj. přihlédl k věku žalobce, zhodnotil jeho zdravotní stav a vliv rozhodnutí na jeho rodinný i soukromý život (obsáhle se zabýval rodinnou situací žalobce, povahou a pevností rodinných vazeb mezi jednotlivými příslušníky – rodiči a dalšími sourozenci žalobce výše uvedenými, včetně jejich aktuální pobytové situace), dále se zabýval imigrační historií žalobce, délkou pobytu na území ČR a závažností protiprávního jednání žalobce spočívajícího v opakovaném pobývání na území členských států Evropské unie v rozporu s právními předpisy, možnostmi návratu do země původu a zpětné integrace v zemi původu. Přihlédl též k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se závěry prvostupňového orgánu souhlasí a dále je doplnil vlastním hodnocením. Shrnul, že žalobce je dospělou osobou (22 let), ukončil studium na střední škole a není již zcela závislý a odkázán na péči rodičů. Je tedy již sám zodpovědný za svůj pobyt na území ČR a jeho vycestování z území členských států Evropské unie vzhledem k věku, není omezeno nutností vycestovat společně s rodiči, případně s celou rodinou a nemůže tak představovat nepřekonatelnou překážku s ohledem na zásah do rodinného a soukromého života nejen žalobce, ale i jeho rodinných příslušníků. Současně připustil, že opuštění území členských států Evropské unie může představovat narušení dosavadního rodinného a soukromého života žalobce (připomněl však dlouhodobou nelegálnost pobytu žalobce). Zdůraznil, že uvedené odloučení od rodiny nemusí být trvalé, ale pouze přechodné na dobu nezbytně nutnou k vyřízení příslušného pobytového oprávnění. Žalovaný neshledal natolik výjimečné okolnosti, že by přítomnost žalobce na území ČR bylo možné považovat za naprosto nezbytnou a že by mu nebylo možné uložit opatření ve formě povinnosti opustit území členských států Evropské unie, které má nejméně intenzivní dopad do soukromého a rodinného života. K námitce rozporu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy žalovaný uvedl (strana 6 napadeného rozhodnutí), že byly splněny kumulativně podmínky citovaného ustanovení Úmluvy, neboť předmětné rozhodnutí bylo vydáno na základě zákona o pobytu cizinců a dodržování podmínek pobytu cizinců na území ČR lze podřadit pod pojem „veřejné bezpečnosti“. Dále uvedl, že rozhodnutím o povinnosti opustit území je vyjádřen zájem státu na ukončení protiprávního jednání spočívajícího v nelegálním pobytu žalobce a jeho vycestování. Vycestování žalobce je tedy tou naléhavou společenskou potřebou, neboť je v zájmu státu, aby na jeho území nebyly porušovány platné právní normy. Dospěl tak k závěru, že postup správního orgánu I. stupně splnil tzv. třístupňový test, jehož se žalobce dovolává i touto žalobou.

38. Krajský soud na základě výše uvedeného konstatuje, že žalovaný i prvostupňový orgán se ve svých rozhodnutích otázkou přiměřenosti dopadů ukládané povinnosti opustit území členských států Evropské unie z výše uvedených hledisek zabývali a posoudili ji přezkoumatelným způsobem, přičemž vzali v úvahu všechny podstatné zjištěné skutečnosti. Krajský soud se s uvedeným posouzením ztotožňuje a přiměřeně odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 6 Azs 108/2021-36, který posuzoval dřívější obdobné rozhodnutí ve věci žalobce (o povinnosti opustit území ČR), a který v jeho bodě 16 uvedl, že „*K zásahu do soukromého a rodinného života žalobce sice dojde,*

avšak tento zásah nelze vzhledem ke zjištěným okolnostem považovat za nepřiměřený. Žalobce pobývá na území České republiky bez platného pobytového oprávnění, a z tohoto důvodu mu již dříve byla uložena povinnost opustit území České republiky. Rozhodnutí o povinnosti opustit území, jak již napovídá samotný název, stanovuje povinnost vycestovat z území, avšak na rozdíl od správního vyhoštění neukládá zákaz opětovně do České republiky přicestovat. Umožňuje tudíž cizinci v domovském státě zařídit vše potřebné pro legální pobyt na území České republiky a je prostředkem k tomu, aby cizinec uvedl svůj budoucí pobyt na území do souladu se zákonem. Opuštění území tak sice v souzené věci může představovat narušení dosavadního rodinného a soukromého života žalobce, který v České republice strávil významnou část svého života, avšak tuto újmu nelze hodnotit jako natolik zásadní, že by ospravedlňovala naprosto nezbytnou přítomnost stěžovatele na území ve smyslu shora citované judikatury. Žalobce není malým dítětem, které by bylo zcela závislé a odkázané na péči rodičů (případně bratra), je zletilý, zcela zdravý a schopen se o sebe postarat. Případné odloučení od rodiny v souzené věci nemusí znamenat odloučení trvalé, ale toliko přechodné na dobu nezbytně nutnou k vyřízení příslušného pobytového oprávnění. Za tím účelem mohou stěžovateli potřebné zázemí v zemi původu poskytnout jeho příbuzní (prarodiče, případně strýc), s nimiž je žalobce v kontaktu a u kterých rodina tráví dovolenou. U mladého člověka, jakým žalobce je, nadto nelze s ohledem na zachované příbuzenské vazby v zemi původu vyloučit ani případnou zpětnou integraci.“

39. Žalovaný se dle přesvědčení žalobce nezabýval v odvolání namítanými „novými skutečnostmi“, za které považuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem v případě jeho rodičů ve věci žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, které dle jeho názoru zakládají možný důvod pro zastavení řízení ve věci samotného žalobce. Uvedená námitka není důvodná. Žalovaný se uvedenou skutečností zabýval na straně 7 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že je mu z jeho úřední činnosti známa skutečnost, že jeho rodičům bylo v kasační stížnosti vyhověno a na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2023, č. j. 1 Azs 106/2023-75, byla Odborem azylové a migrační politiky žádostem o přechodný pobyt přiznána oprávněnost pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců. Dospěl však k závěru, že tato skutečnost nemůže ovlivnit projednávané řízení ve věci neoprávněného pobytu žalobce z důvodu, že uvedený rozsudek se týká právě a jen rodičů žalobce. Není tím nijak dotčena věc žalobce, a to ať z pohledu zpochybnění nelegálního pobytu žalobce na základě kterého bylo vydáno napadené rozhodnutí nebo legalizace pobytu v průběhu odvolacího řízení, které by bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Uzavřel, že na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (potažmo přiznání oprávněnosti pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců) ve věci žádosti o přechodný pobyt ve věci jeho rodičů nelze pohlížet jako na novou skutečnost, která by odůvodňovala zrušení napadeného rozhodnutí. S uvedeným posouzením, které soud považuje za dostatečné, souhlasí. Žalobce, jak je uvedeno výše, je dospělou plně svéprávnou osobou. Neprokázal, že by z důvodu např. nemoci, věku, či studia nebo jiných mimořádných okolností byl na svých rodičích bezpodmínečně závislý.
40. Žalobce k žalobě doložil 2 rozhodnutí o zastavení řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ze dne 18. 1. 2024 v případě jeho dvou starších sester a dovolává se toho, aby žalovaný stejně jako v případě jeho sester předmětné řízení v jeho věci také zastavil (uvedené považuje za další novou skutečnost). Předně krajský soud konstatuje, že situace dvou starších sester žalobce je odlišná v tom, že studují, a je tak na rozdíl od žalobce prokázána jejich závislost na

rodičích. V případě nejmladší sestry nezl. J., jde o závislost na rodičích z důvodu nízkého věku. Dále krajský soud konstatuje, že uvedenou námitku jako novou skutečnost žalobce poprvé uvedl až v žalobě (nebyla a ani nemohla být z důvodu data vydání rozhodnutí ve věcech sester – stejné datum jako napadené rozhodnutí ve věci žalobce) uplatněna v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí), proto se k ní žalovaný nemohl v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřit. Reagoval na ni sice ve vyjádření k žalobě, to je však bez právního významu na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Krajský soud se proto blíže touto námitkou nezabýval. Stejně platí i pro námitku nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí vůči nezletilé sestře žalobce J. s odkazem na směrnici Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny, kterou žalobce v odvolání neuplatnil, proto se jí žalovaný ani nemohl podrobněji zabývat v napadeném rozhodnutí.

41. Krajský soud shrnuje, že protiprávní jednání žalobce (opakovaný nelegální pobyt na území ČR (potažmo Evropské unie) bylo v daném řízení nepochybně prokázáno. Tím došlo k naplnění předpokladů pro vydání rozhodnutí dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť v projednávaném případě žalobce pobýval na území ČR od 31. 7. 2022 do 22. 8. 2022 bez platného oprávnění k pobytu. Uvedené opatření, jak shodně odůvodnily správní orgány, odpovídá zjištěnému porušení zákona i individuálním okolnostem daného případu, které byly správními orgány řádně posouzeny a odůvodněny. Uvedené opatření lze považovat i za postačující k nápravě protiprávního stavu (původně uložené správní vyhoštění bylo překvalifikováno na tuto mírnější formu opatření právě z důvodu nepřiměřeného zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce). Současně uvedené opatření odpovídá i zájmu sledovaného zákonem o pobytu cizinců, tj. aby se na jeho území zdržovali cizinci, kteří respektují právní řád ČR a disponují platným pobytovým oprávněním. Žádá-li žalobce soud, aby z důvodu individuálních okolností jeho případu, které jsou lidsky pochopitelné, k těmto přihlédl, nelze jeho návrhu vyhovět pro nedostatek opory takového návrhu v zákoně. Rozhodování v dané otázce dle příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců je založeno na splnění zákonných předpokladů, k nimž v daném případě došlo (a to opakovaně), bez možnosti užití správního uvážení.

VI. Závěr a náklady řízení

42. Krajský soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že námitkám uplatněným žalobcem nelze vyhovět. Vzhledem k tomu, že v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. (výrok I.)
43. Výrok o náhradě řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jako úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.)
44. O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud neuložil žádnou povinnost ani neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné, ostatně tato ani žádné náklady řízení neuplatnila (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. června 2024

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně